

задаватъ, съ такавъ живъ отказность, секи пѣтъ
въ мене, и въ моуж-тъя память останали! О, какъ
щѣ тогава съ радостно сърдце да прѣимамъ изъ Твои-
те щедры рѣце сѣкаквы добрины на томъ земный жи-
вотъ! Какъ щѣ леко да подноскамъ сичко-то, що Ты
на мене попустишъ! Какъ ли щѣ нѣкоги спокойно
и съ пълнѣ надеждѣ на тебе очи-те си на смъртна-
тъя постелкѣ да затвора!